

ДЕТСКА РАДОСТЬ

ваха си пръститѣ, намазани съ медъ.

— Да вечеряме ние, пъкъ той като дойде ще бъднува самъ! — рече тате. Но баба не се съгласи. Азъ също не искахъ да вечерямъ безъ дъда Спаса.

Навънъ завалѣ снѣгъ. Бѣли парцалчета полазиха по стѣклото, сякашъ крилати деца надничаха вжтре и ми разказваха чудни приказки.

— Тропъ, тропъ, тропъ! — изтропа нѣкой на портата.

Тате скочи и излѣзе. Баба се наведе на прозореца до менъ и опули мъничките си очи. Следъ малко влѣзе дъдо Спасъ, цѣлиятъ заскреженъ. Мустасите му бѣха увиснали надолу.

— Кѫде се провали, та ми изтрѣпна сърдченцето! — изпѣшка баба.

— Дай да си напеча ржуетѣ малко, — отвѣрна дъдо, — после ще ти разкажа!

И похлупи измръзналите си ржена на огнището. После стана.

— Елате, водя ви едно горско коледарче! — викна той.

Азъ изскочихъ вънъ. Тате разпрѣгаше воловетѣ. Дъдо Спасъ дръпна шарения чулъ, а азъ надникнахъ подъ него.

— Ме-е! — изплака едно сърненце съ дълга шия.

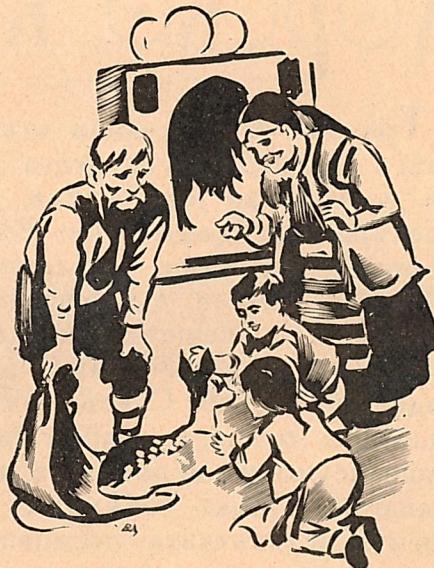
— Дръжъ го, ще избѣга,

бре! — извика баба.

Дъдо ни погледна и поклати глава.

— Пребито е. Намѣрихъ го съ счупенъ кракъ, притиснато между два стари дѣба!

Азъ го погалихъ по муциунката, а то ме стрелна съ своите очи, като милостивъ човѣкъ, и прѣхна.

— Милото! — въздѣхна баба.

Тате и дъдо Спасъ свалиха сърнето. То бѣше малко, съ тѣнки крака и хубава малка глава. Треперѣше отъ студъ. Внесоха го вжтре. Послаха чула и го сложиха край огнището.

Седнахме да бъднуваме. Азъ хапнахъ малко — не ми се ядѣше. Свихъ се край гостен-